

Mangel og Fristen dertil er udløben, uden at dette er skeet. Den Lov, der nu er tilstede, er ikke ringe, men den vil jo for Fremtiden blive dobbelt forøget, naar den Myndighed, der tidligere laa hos Politimesteren, deels i Medhold af Loven, deels ifølge hans hele Stilling som Politimester, skulde gaae over til Sogneforstanderskabet; i hvilken Form og i hvilken Grad, er fuldkomment umuligt at besvare efter denne Lov, og her handles om Forhold, med hvilke jeg har beskæftiget mig saa meget, at jeg nok tør have en Mening derom.

M. W. Bruun: Der er en Deel af Lovudkastet, som fortjener særlig Opmærksomhed, og som Sagen af de foregaaende ærede Talere er gaaet ind paa, det er § 6. Medens de øvrige Paragrapher nærmest ordne Forhold, der allerede bestaae, indeholder § 6 aldeles nye Bestemmelser om Forhold, som endnu ikke have været Gjenstand for Lovgivningen. Jeg troer, at denne Paragraph medfører store Bænkseligheder, og jeg kan i den Henseende henholde mig til hvad Ministeren yttre i Motiverne. Der staaer: „Ihvorvel det efter disse Betænkninger vil være særdeles bænkseligt at ordne Forholdet for de ovenmeldte Veies Vedkommende paa en hensigtsvarende Maade, finder Ministeriet dog . . .“ Dette er fulkommen rigtigt. Jeg har megen Tvivl om, at disse Forhold kunne ordnes paa en hensigtsvarende Maade, saaledes som § 6 antyder. For mig stiller det sig saaledes, at det meget berøer paa, hvorledes § 6 skal forstaaes. Det er mig ikke klart, om den kun giver Bestemmelser for det Tilfælde, hvor vedkommende Lodsseiere — to eller flere — der have Brug af en Wei, ikke kunne komme overeens om Maaden at vedligeholde den paa, eller om § 6 ogsaa indeholder Bestemmelse om, at ogsaa andre end de 2 Lodsseiere skulle kunne sige, paa hvilken Maade denne Wei skal vedligeholdes. I første Tilfælde er Sagen noget lettere. Der vil idetmindste Domsstole, Sogneforstanders-

skaberne og eventuelt Landvæsencommissionerne træde til; men i sidste Tilfælde vil det efter min Mening kunne komme ikke saa Bænkseligheder, da Sogneforstanderskaberne kunne tvinge til Vedligeholdelsen af en Wei, som de vedkommende Lodsseiere slet ikke forlange vedligeholdt anderledes, end den er vedligeholdt. Spørgsmaalet kan faae temmelig megen praktisk Betydning; thi som bekendt er der mange af den Slags Veie, som ikke alene ere Wei for de enkelte Gaarde eller Huse, hvortil de føre, men som ere Gjennemførselsvei. Derfor man nu vil betage dem, som bruge disse Veie, Ketten til Bestemmelser om Vedligeholdelsen, giver man Sogneforstanderskabet Magt til at tvinge Lodsseierne til at vedligeholde en Wei med stor Bekostning, som man hidtil har brugt, som den var. Det var navnlig dette, som jeg gjerne ønskede oplyst, om det er Meningen med § 6. Skulde det være Meningen, at der kan skee Tvang med Hensyn til Vedligeholdelsen af en Wei paa anden Maade, end den tidligere er vedligeholdt, troer jeg, at det vil være nødvendigt, at denne Paragraph underkastes en nøie Overveielse og Forandring, eller at den maa gaae ud.

Morgaard: Med Hensyn til de Udtaleser, der have fundet Sted fra forskjellige Steder saavel som fra den ærede Indrengsminister, kunde der angaaende § 2 vel være Anledning for mig til ved nogle Bemærkninger at gaae dybere ind paa Sagen; men da Discussionen er saa langt fremrykket og jeg antager, at Sagen vil blive drøftet i et Udvalg, skal jeg ikke nu i Aften gaae videre ind derpaa. Kun maa det være mig tilladt at gjøre en kort Bemærkning med Hensyn til den høitagne Ministers Svar paa mine Yttringer om, at jeg savnede en Bestemmelse om, hvorledes tvende Forstanderskaber skulle forholde sig, naar der skal udføres et Arbejde i Fællesskab, som vedkom tvende Sogne.